

Sygn. akt VIII C 589/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2015 r. w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. B. kwotę 197,00 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 589/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 października 2014 roku powód (...) Spółka Akcyjna w W. wytoczył przeciwko pozwanemu J. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.004,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z zawartej umowy o abonament. Na skutek zaległości w płatnościach, powód wypowiedział umowę i wezwał pozwanego do zwrotu sprzętu określonego w umowie w terminie 1 miesiąca. Pozwany uchybił powyższemu terminowi.

W dniu 20 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, że sprzęt umożliwiający korzystanie z usług powoda został zakupiony przez pozwanego w trakcie trwania umowy, zatem nie jest on zobowiązany do zwrotu sprzętu. Nadto podniósł, że z pism kierowanych do powoda przed wytoczeniem powództwa wynikało, że posiadał nadpłatę w abonamencie.

W piśmie procesowym z dnia 19 sierpnia 2015 r. powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 4,10 zł.

Pozwany J. B. nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 4,10 zł bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. B. zawarł w dniu 15 marca 2008 r. z (...) (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o abonament. W wykonaniu umowy powód otrzymał sprzęt o numerze (...), kartę abonencką o numerze (...) oraz antenę o numerze (...). Powód kupił sprzęt w postaci terminala za kwotę 49 zł.

(umowa o abonament –k.19-20, umowa sprzedaży –k.21-23)

W dniu 26 marca 2012 r. pozwany otrzymał od powoda nowy terminal o numerze (...).

(potwierdzenie wydania –k.90)

Pismem z dnia 05 listopada 2013 r., doręczonym powodowi w dniu 07 listopada 2013 r., pozwany wypowiedział umowę o abonament z zachowaniem 3-miesięcznego terminu wypowiedzenia.

(wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem doręczenia –k.79-80)

Pismem z dnia 09 marca 2014 r. powód poinformował pozwanego o przyjęciu rezygnacji z jego usług i wezwał pozwanego do zwrotu dekodera wraz z kartą. Jednocześnie powód wskazał, że pozwany posiada nadpłatę w abonamencie w kwocie 9,67 zł. Z tej kwoty powód potrącił kwotę 1 zł za sprzedaż pozwanemu anteny satelitarnej. Nadpłata pozwanego na dzień powyższego pisma wyniosła kwotę 8,67 zł.

(pismo –k.25-26)

W dniu 14 kwietnia 2014 r. (...) (...) Spółka Akcyjna w W. wystawił notę księgową o numerze (...) na kwotę 300 zł stanowiącą karę umowną z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu.

(nota księgowa –k.24)

Pismem z dnia 19 maja 2014 r. pozwany został wezwany do zwrotu sprzętu w postaci dekodera o numerze (...) i karty o numerze (...) z pouczeniem, że brak zwrotu w terminie będzie skutkował obciążeniem pozwanego kwotą 700 zł kary umownej.

(pismo –k.83)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zważyć należy, że pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 4,10 zł, a zatem oświadczenie powoda o cofnięciu pozwu bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie powyższej kwoty jest prawnie bezskuteczne i nie wywołało żadnych skutków cywilno-prawnych. Jednocześnie skoro powód zrezygnował z dochodzenia od pozwanego kwoty 4,10 zł, a z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednocześnie, że na dzień rozwiązania umowy o abonament pozwany posiadał nadpłatę w kwocie 8,67 zł, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Roszczenie powoda okazało się nieuzasadnione również w pozostałej części, to jest w zakresie kar umownych za niezwrócony sprzęt.

Powód w uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany nie dokonał zwrotu sprzętu wskazanego w umowie. Tymczasem z dokumentów przedstawionych przez samego powoda wynika, że pozwany zakupił sprzęt od powoda w dniu zawarcia umowy i stał się on własnością pozwanego.

Dopiero w toku procesu powód wskazał, że w rzeczywistości żąda zapłaty kary umownej za inny sprzęt niż wskazany w umowie, a mianowicie za sprzęt wydany pozwanemu przy zawarciu nowej umowy o abonament w dniu 26 marca 2012 r. Powód jednak nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego zawarcie nowej umowy o abonament, w tym warunków na jakich umowa ta została zawarta. Rację ma pozwany twierdząc, że z potwierdzenia wydania terminala nie wynika obowiązek jego zwrotu. Jednocześnie za chybione należało uznać twierdzenia powoda, że obowiązek zwrotu sprzętu wynika z Regulaminu usług. Powód nie przedstawił warunków na jakich miałyby zostać zawarta nowa umowa, zatem nie jest możliwe dokonanie oceny czy do postanowień nowej umowy odnoszą się postanowienia Regulaminu. Pozwany zaprzeczył, aby zawarł z powodem nową umowę, zaprzeczył również aby otrzymał postanowienia Regulaminu przy ewentualnym zawarciu nowej umowy. Twierdzenia powoda nie zostały poparte żadnymi dowodami.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Mając to na uwadze, powództwo należało oddalić jako nieudowodnione.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły łącznie 197 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokata w kwocie 180 zł – § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (...) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.